

[Landbrugsministeren.]

ges under kultur, og endelig er en hel del af de hektarer, der her er tale om, jord, som er købt og vil blive overtaget til 1. april, det tidspunkt, som er den sædvanlige termin for, at de nye brug kommer i gang. Det er altså ikke sådan, at statens jordlovsudvalg ligger inde med store arealer, som er udstykningsmodne. Naturligvis bliver den jord, som jordlovsudvalget kan disponere over, udstykket, efterhånden som der er mulighed for at gøre det.

Jeg ved, at der er endnu et punkt på dagsordenen i dag, og jeg tror ikke, det tjener noget formål, at vi fører denne diskussion videre og prøver at uddybe de modsætninger, der er. Det har jo hidtil været sådan, at man har anerkendt det mål at skaffe flere hjem og nye arbejdspladser ude på landet, og jeg tror også, at der i øjeblikket her i tinget er et stort flertal for det, og når vi er enige om målet, går jeg ud fra, at vi også i udvalget kan forhandle os tilrette om de veje, man skal gå for at nå det mål.

Chr. Rasmussen: Det ærede medlem hr. Sønderup talte om sammenhængen mellem jorden og de mennesker, som har levet et slægtled eller mere på den pågældende ejendom. Men hvis der nu ligger en sådan slægtsgård, som skal overgå på andre hænder, måske til en lidt fjernere slægtning, måske til børnene, kan det godt være sådan, at der ligger et husmandsbrug ved siden af, hvor lige så mange slægtled har haft tilknytning til jorden, og hvor menneskene har været lige så stærkt bundet til denne plet som folkene på gården ved siden af; den pågældende husmand har måske igennem mange år gået og ønsket at erhverve så meget jord, at han havde mulighed for en eksistens der. I sådanne tilfælde kan jeg ikke se noget urimeligt i, om det kunne lade sig gøre, at denne husmand fik et stykke tillægsjord.

Med hensyn til det spørgsmål, det ærede medlem hr. Tesdorpf rejste om statens ind-

træden i tilfælde, hvor der er tale om en slags arv, synes jeg egentlig godt, man kan sige, at forholdet er noget urimeligt. I tilfælde, hvor der er prioritet i den ejendom, der overdrages ved arv, kan staten gå ind og gøre sine krav gældende; men hvis den pågældende ejendomsbesidder samtidig er i besiddelse af en lille kontant kapital, så der er hel dækning, kan den ikke gøre det. Jeg kan som eksempel nævne en gård, som gik i arv til en kvinde, der var kommet hertil som Wienerpige efter sidste krig. Der var en prioritetsgæld i ejendommen på 11 000 kr.; men samtidig medfulgte der en kontant formue på mellem 15 000 og 20 000 kr. I dette tilfælde kunne man ikke fra statens side erhverve en tillægsparcel. Var dette kontante beløb ikke medfulgt, kunne man have erhvervet en tillægsparcel i henhold til den praksis, der har været gældende. Jeg indrømmer naturligvis, at det er et forhold, som i nogen grad halter; man burde have enten det ene eller det andet.

Det ærede medlem hr. Aage Fogh var inde på, at forkøbsretten ikke blev brugt ens i alle amter. Jeg ved godt, at det ærede medlems partipresse gang på gang har hævdedet, at forkøbsretten i virkeligheden kun udnyttes i et par amter her i landet. Hvis man efterser beretningerne fra jordlovsudvalget, viser det sig imidlertid, at der ikke er så forfærdelig megen forskel. Men endelig er der jo en forskel på priserne, efter som man udstykker i amterne på øerne, eller man gør det ovre i de vestjyske amter; priserne er ikke de samme. Statshusmandsloven har i sig selv en begrænsning derved, at man til et nyt brug kun må anvende 18 000 kr., og på øerne, hvor prisen pr. tønde land ligger fra 2 500 kr. op til 4 000 kr., er det nu engang umuligt for dette beløb at erhverve en passende parcel til et nyt brug. Derfor må der naturligvis blive en betydelig forskel på, i hvilken udstrækning der kan gøres brug af forkøbsretten i de forskellige amter.

Jeg vil gerne overfor det spørgsmål, det ærede medlem hr. Oluf Pedersen rejste om statens mange hektarer, have lov til at